

РЕШЕНИЕ

№ 1353

гр. София, 29.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.02.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Младен Семов**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **11918** по описа за **2023** година докладвано от съдия Младен Семов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Д. И. Т. срещу Решение № 4858/27.10.2023 г., постановено по НАХД № 7150/2023 г. по описа на СРС, НО, 94-ти състав, с което е изменено Наказателно постановление /НП/ № 8153/26.04.2023 г., издадено от началник отдел "Контрол на републиканската пътна мрежа" към дирекция "Анализ на риска и оперативен контрол" при Агенция "Пътна инфраструктура" - С., с което на касатора е наложено административно наказание глоба в размер на 3000 лв., на основание чл. 53, ал. 1, т. 2, предл. 2 от Закон за пътищата (ЗП), за нарушение по чл. 26, ал.2, т.1, б."а", предл. 2 от ЗП във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“, чл. 8, ал. 1 и ал. 2 и чл. 37, ал. 1, т. 1, предл. 1 от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС(Наредбата).

В жалбата се твърди, че при постановяване на решението съдът не е приел изложените пред него доводи, което е довело до потвърждаване на наказателното постановление. С касационната жалба се навеждат същите доводи, както пред районния съд, а именно: че разпоредбите на Закона за пътищата и Наредбата не предвиждат отговорност на водача за движението на извънгабаритно и/или тежко ППС при липсата на разрешение за движение. Твърди се, че водачът няма възможност

да подаде заявление както за извънгабаритно, така и за тежко ППС, тъй като образецът на заявлението съгласно приложение № 4 към чл. 15, ал. 3 от Наредбата се попълва от превозвача или собственика на ППС. Сочи, че разпоредбата на чл. 11 от Наредбата ясно разграничава водача от лицето, което извършва превозите, поради което отговорността следва да се носи от превозвача. Изтъква, че отговорност за водача е предвидена само в чл. 177, ал.3 от ЗДвП, но такава не е ангажирана с процесното НП. Наред с това сочи, че е нарушена процедурата по осъществяване на административнонаказателното производство, тъй като контролът по Наредбата се осъществява от органите на А. със съдействието на съответната служба за контрол на МВР, които в случая не са присъствали по време на проверката. Сочат се аргументи за маловажност на нарушението. По изложените съображения моли съдът да отмени обжалваното решение и вместо него постанови друго, с което да отмени наказателното постановление. Подробни съображения за основателността на жалбата се излагат в представени по делото писмени бележки от 16.02.2024 г. /л.23-28/.

Ответникът - началникът отдел "Контрол на републиканската пътна мрежа" - дирекция "Анализ на риска и оперативен контрол" - Агенция "Пътна инфраструктура" – С., редовно призован, не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура, моли решението на СРС да бъде потвърдено.

Административен съд – София - град, Х. касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно основателността ѝ.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Съобразно чл.218 ал.1 и ал.2 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само по наведените в жалбата касационни оплаквания, като за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон, следи служебно. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

След обсъждане на събраните доказателства, СРС е възприел следната фактическа обстановка:

На 28.03.2023 г. в 15.55 ч. на път II-18 км. 17+500, в посока Чепинци –Нови Искър, Д. И. Т. е управлявал МПС с четири оси марка М., с рег. [рег.номер на МПС] , като е извършвал превоз на фракция, без разрешение за дейности в рамките на специалното ползване на пътищата, съгласно изискванията на чл. 8, ал. 1-2 от Наредба № 11 от 03.07.2011 г. на МРРБ. Горното било установено след направеното измерване с техническо средство електронна везна за измерване на маса и поосово натоварване на ППС, модел PW-10 №K0200009 и ролетка № 1302/18/ (5 м)., при което е констатирано, че натоварването на ос на двойната задвижваща ос на МПС е 29.550 т при максимално допустимо натоварване на оста 19 т., съгласно чл. 7, ал. 1, т. 5, буква „В“ от Наредбата, като превишаването е с 10.550 т. Въз основа на измерените параметри на превозното средство е прието, че същото е тежко по смисъла на чл. 3, т. 2 от Наредбата, движението на което е забранено съгласно чл. 26, ал. 2, т. 1, б „а“, предл. 2 от Закона за пътищата във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 5, б „В“, чл. 8, ал. 1 и ал. 2,

чл. 37, ал. от Наредбата и съответно може да се осъществява само с разрешение (Разрешително) за превишаване на максимално допустимите норми по раздел II от Наредбата.

Съставен е АУАН за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б „а“, прел. 2 от Закона за пътищата във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 5, б „В“, чл. 8, ал. 1 и ал. 2, чл. 37, ал. 1 от Наредбата е надлежно връчен на нарушителя на 28.03.2023 г., като в срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН не е подадено писмено възражение срещу констатациите по АУАН. Въз основа на него е издадено и процесното НП № 8153/26.04.2023 г.

При постановяване на решението районният съд е приел, че при издаването на АУАН и НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, както и че правилно е приложен материалния закон. Като е приел, че касаторът не е санкциониран за идентично нарушение, както и че определяне на глоба в минималния предвиден размер от 1000, 00 лева би бил достатъчен за постигане на целите по чл. 12 ЗАНН, е изменил процесното НП в частта относно размера на наложената глоба, като го е намалил до законовия минимум от 1000, 00 лева.

Настоящата съдебна инстанция намира, че решението на районния съд е валидно, допустимо и правилно.

Настоящият съдебен състав споделя извода на районния съд, че касаторът е извършил вмененото му с АУАН и НП нарушение, тъй като безспорно се установява, че е извършил дейности по движение на тежко ППС без да притежава разрешително за преминаване по пътищата, отворени за обществено ползване, издадено от администрацията, управлявала пътя.

Изводите на районния съд са основани на фактическите констатации възприети в АУАН и НП, като подробно са обсъдени възраженията и доводите му в жалбата пред районния съд.

С касационна жалба се повтарят същите възражения, направени с жалбата пред СРС и на които районният съд е дал отговор, но независимо от горното следва да се отбележи следното:

С разпоредбата на чл. 26, ал. 2, т. 1, б."а" от ЗП е предвидена забрана за движението на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства за дейности от специалното ползване на пътищата, освен ако е налице разрешение. Съгласно чл. 8, ал. 2 от Наредба № 11 от 03.07.2011 г. на МРРБ извънгабаритните или тежките ППС могат да се движат с разрешително за преминаване по пътищата, отворени за обществено ползване, издадено от администрацията, управлявала пътя. С разпоредбата на чл. 53, ал. 1, т. 2 от ЗП е предвидено да се наказват физическите лица нарушили разпоредбата на чл. 26, ал. 2 от ЗП или които извършат или наредят да бъдат извършени дейности по движение на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства и товари без разрешение на собственика или администрацията, управляваща пътя. Отговорността е ангажирана на водача, тъй като без да има разрешително за преминаване по пътищата, той е осъществил движението на тежкото ППС, поради което като физическото лице носи отговорност по смисъла на чл. 53, ал. 1, т. 2 от ЗП.

В приложение № 4 към чл. 15, ал. 3 от Наредбата е предвидено заявлението за разрешение да се подава и от заявител/превозвач, което противно на разбирането на касатора не означава, че водачът не може да подаде заявление. Съгласно чл. 15, ал. 3 от Наредбата задължението за снабдяване с разрешително е за собствениците на извънгабаритните или тежки ППС или лицата, които извършват превоза, в случая превозът е извършен от касатора, което обстоятелство не се оспорва по делото.

Неизпълнението на това задължение от страна на водача, извършил превоз на тежко ППС, обуславя отговорността му по чл. 53, ал. 1 от ЗП, поради което и дадената му от административнонаказващия орган квалификация е законосъобразна. Неоснователни са възраженията на касатора за приложението на Закона за движение по пътищата и конкретно на разпоредбата на чл. 177, ал. 3 от същия закон, доколкото със специалния Закон за пътищата се уреждат обществените отношения свързани с ползването, управлението и безопасността на пътната инфраструктура, като в случая нарушението е установено във връзка с нарушаване на условията и реда за движение извънгабаритни и тежки ППС по пътищата, отворени за обществено ползване.

Неоснователно е възражението на касатора за нарушена процедура при установяване на нарушението, тъй като участието на органите на МВР в контрола на извънгабаритните ППС, осъществяван от А., е единствено с цел съдействие, каквото в случая не е било необходимо и което участие няма отношение при определяне на нарушението и наказанието. В допълнение, процесният АУАН, видно и от съдържанието му е съставен в присъствие на свидетеля Б. П., което обстоятелство се явява неоспорено и необорено от жалбоподателя, поради което и възражението му следва да се отхвърли като неоснователно.

Касационният състав приема за правилна преценката на СРС, че имуществената санкция следва да бъде определена в размер от 1000 лв. и НП бъде изменено в тази му част, предвид характера на нарушението и обществените интереси, които то засяга, както и фактът, че нарушението е първо от този вид за санкционираното дружество.

Като е достигнал до идентични правни изводи районният съд е постановил обжалваното решение при правилно приложение на закона, без да са допуснати съществени процесуални нарушения, поради което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, на основание чл. 63д, ал. 1 и ал. 4 ЗАНН, на ответника по касация следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева.

Предвид тези съображения, Административен съд София-град, X. касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4858/27.10.2023 г., постановено по НАХД № 7150/2023г. по описа на СРС, НО, 94-ти състав.

ОСЪЖДА Д. И. Т., да заплати на Агенция „Пътна инфраструктура“ сумата в размер на 80 (осемдесет) лева, разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

